



Arrest

nr. 109 863 van 17 september 2013
in de zaken RvV X, X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X en X, op 11 april 2013 en op 17 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA, en van advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat K. BLOMME, die verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Russische nationaliteit te zijn en respectievelijk geboren te zijn op X, X, X, X, X en X.

De verzoekende partijen dienen op 14 juni 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 maart 2013, met kennisgeving op 18 maart 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.06.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

A., Z. (...) (RR (0) (...))

geboren op (...) te Atchoi-Martan

en echtgenoot:

S., I. (...) (RR (0) (...))

geboren op (...) te Katar-Yurt

en minderjarige kinderen:

S., S. (...) (RR (0) (...))

geboren op (...) te Atchoi-Martan

S., A. (...) (RR (0) (...))

geboren op (...) te Atchoi-Martan

S., K. (...) (RR (0) (...))

geboren op (...) te Atchoi-Martan

S., Y. (...) (RR (0) (...))

geboren op (...) te Luik

nationaliteit: Rusland

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14.01.2011 werd erdoor de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 18.12.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18.12.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift d.d. 30.03.2011 bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 14.01.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30 06 2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvullingen d.d. 27.07.2011, 03.08.2011, 10.08.2011, 09.11.2011, 15.12.2011, 05.01.2012, 03.03.2012 en 21.03.2012.”

Eveneens op 1 maart 2013 worden aan de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) uitgereikt. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partijen hebben drie verzoekschriften ingediend tegen drie bestreden beslissingen. Het beroep gekend onder het rolnummer 126 162 en ingediend op 11 april 2013 is gericht tegen de

beslissing van 1 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 juni 2011 onontvankelijk wordt verklaard en tegen twee bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens daterend van 1 maart 2013, het eerste gericht aan de eerste verzoekende partij, het tweede aan de tweede verzoekende partij en de vier kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij. Het beroep gekend onder rolnummer 124 535 en ingediend op 17 april 2013 is eveneens gericht tegen de beslissing van 1 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 juni 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Tenslotte is het beroep gekend onder rolnummer 124 495 en ingediend op 17 april 2013 gericht tegen dezelfde bevelen om het grondgebied te verlaten. De drie verzoekschriften hebben samen dezelfde bestreden beslissingen tot voorwerp. Niets verhindert bijgevolg dat de verzoekschriften, met het oog op een goede rechtsbedeling, samen worden behandeld. Derhalve worden de beroepen gekend onder de rolnummers 126 162, 124 535 en 124 495 samengevoegd.

2.2. Waar de verzoekende partijen in de beschikkende gedeelten van hun verzoekschriften vragen te worden vrijgesteld van de kosten en deze ten laste te leggen van de verwerende partij, die op haar beurt in haar nota's vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. De beroepen zijn immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten de exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang, nu de verwerende partij in geval van een vernietiging over een gebonden bevoegdheid zou beschikken om opnieuw een bevel uit te reiken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vorderingen volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden bevelen moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben, hetgeen door de verzoekende partijen niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevelen mogen worden gegeven of dat bevelen niet mogen ten uitvoer worden gelegd wanneer deze in strijd zouden zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot

bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM.

Hieronder wordt vastgesteld dat de betogen van de verzoekende partijen evenwel geen afbreuk doet aan hetgeen voorafgaat.

Uit hun verzoekschriften blijkt dat de verzoekende partijen de schending van de artikelen 3, 5 en 13 EVRM aanvoeren. De ontvankelijkheid van de vorderingen hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de tweede en derde bestreden beslissing en deze artikelen van het EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift in de zaak 126 162 slechts aan dat er voor de tweede verzoekende partij een ernstig risico bestaat op een zelfmoordpoging hetgeen *“een reëel risico voor de leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling”* en stellen zij louter *“de medische toestand van mevrouw A. (...) is dramatisch bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat het niet alleen zal er niet goed behandeld worden, maar hoe groter de kans op het geweld van haar man lijden”*. De Raad merkt op dat in het verzoekschrift onvoldoende gegevens worden aangebracht om het bestaan van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom,

judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances In medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

"4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a *very exceptional case*"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan

het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. In D. vs. The United Kingdom waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: *“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”*

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Het louter stellen dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een zware posttraumatische stress disorder en posttraumatische depressie die veel weerstand biedt met een ernstig risico op een zelfmoordpoging volstaat niet om de schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In het beroep gekend onder rolnummer 124 495, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, voeren zij met betrekking tot de schending van de artikelen van het EVRM het volgende aan:

“(…)

Verzoekers werden op ernstige wijze vervolging in Tsjetsjenië, zodat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen).

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tjetjenen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

(...)

In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor verzoekers in Tsjetsjenië. Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd waar hun leven in gevaar is.

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten manifeste schending oplevert van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent”

Samengevat houden de verzoekende partijen met betrekking tot de artikelen 3, 5 en 13 EVRM slechts voor dat er in Tsjetsjenië problemen zijn in verband met mensenrechtenschendingen en beperken zij zich tot het geven van een louter algemene uiteenzetting omtrent de situatie in Tsjetsjenië, waar de situatie ernstig en precair zou zijn. In casu brengen de verzoekende partijen geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een persoonlijke gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verder wijst de Raad er op dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De verzoekende partijen laten evenwel na aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoekende partijen reeds 4 asielaanvragen hebben ingediend. De asielinstanties dienden te oordelen of aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moest worden toegekend en dienden derhalve ook de eventuele precaire situatie in Rusland te beoordelen.

De eerste asielaanvragen werden afgesloten met de afgifte van beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Op 29 oktober 2010 werden de tweede asielaanvragen afgesloten met de arresten nrs. 50 654 en 50 655 van de Raad, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus na beroepen tegen de beslissingen van de 13 juli 2010 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd werden. De Raad oordeelde in het genoemde arrest nr. 50 654 betreffende de asielaanvraag van de eerste verzoekende partij onder meer:

“Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de algemene situatie in Tsjetsjenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat dit niet volstaat om als vluchteling erkend te worden of de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

De vermelding van de Tsjetsjeense origine van verzoeker en diens loutere verwijzing naar een welbepaalde situatie in zijn land van herkomst, volstaan inderdaad niet. Elke aanvraag dient immers individueel beoordeeld te worden; de bestreden beslissing geeft dan ook duidelijk aan dat gezien de

veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

In casu is verzoeker er niet in geslaagd de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

Aangaande verzoekers uitleg met betrekking tot zijn terugkeer naar Tsjetsjenië, stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaatgeneraal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

De Raad verwijst bijgevolg naar de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing en deelt het besluit van de commissaris-generaal dat verzoekers uitleg voor het meermaals terugkeren naar Tsjetsjenië niet aanvaardbaar is gezien de ernst van verzoekers voorgehouden vrees, namelijk de angst om gedood te worden (zie verhoorverslag van 10 juni 2010, p. 21). De vrijwillige terugkeer van verzoeker is totaal niet te verzoenen met de voorgehouden vrees; de geloofwaardigheid ervan wordt niet aangenomen.

Omtrent de bewering van verzoeker dat er betreffende de opgegeven datum van zijn arrestatie helemaal geen tegenstrijdigheid is, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt (zie voormeld verhoorverslag, p. 9, 17 en 18) dat verzoeker wel degelijk verschillende verklaringen heeft afgelegd, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 3) beweert dat hij "STEEDS" hetzelfde heeft verklaard:

(...)

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn relaas naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan.

(...)

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift beweert dat de in de bestreden vastgestelde tegenstrijdigheden niet de kern van zijn relaas betreffen en zodoende zijn geloofwaardigheid niet aantasten, merkt de Raad op dat verzoeker met deze stelling geenszins deze incoherenties verklaart of weerlegt; deze blijven dan ook staande en er is geen reden om deze niet in de oordeelsvorming omtrent zijn geloofwaardigheid te betrekken. Verder dient te worden benadrukt dat de ongerijmdheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote met betrekking tot de frequentie van het bezoek bij verzoeker van medewerkers van de autoriteiten én met wie zij spraken, wel degelijk een kernelement uitmaakt in zijn asielrelaas aangezien hij beweert vervolgd te worden door medewerkers van de FSB en de ROVD (zie verhoorverslag, p. 10, 11 en 20).

Hetgeen voorafgaat voert tot het besluit dat het verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Dit in acht genomen, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

(...)

Verzoeker heeft zelfs geen enkele poging ondernomen, wat hij overigens niet ontkent (zie verzoekschrift, p. 3), om zijn problemen kenbaar te maken of hulp te zoeken bij een mensenrechtenorganisatie. Zijn verweer dat "hij wist dat" (zie het voormeld verzoekschrift, p. 3) dergelijke organisatie hem geen bescherming zou kunnen bieden, rechtvaardigt deze nalatigheid niet zoals in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt. Inderdaad hetgeen verzoeker beweert dat "hij wist dat...", is een blote bewering gezien verzoeker zijn desbetreffend weten -op het ogenblik van zijn moeilijkheden-, niet verklaart, noch illustreert.

Inderdaad het louter citeren van enkele zinsneden uit de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie in de beslissing van juli 2010, volstaat niet om in hoofde van verzoeker zijn in gebreke blijven om hulp te zoeken -ten tijde van- zijn problemen, te verklaren.

Waar verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal zich aangaande de documenten die hij bijbrengt gemakkelijk van af maakt door te stellen dat dergelijke documenten tegen betaling kunnen bekomen worden, antwoordt de Raad dat verzoeker hiermee geen afbreuk doet aan de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat dergelijke documenten (in casu een attest van de lokale administratie van Katar-Yurt) in Tsjetsjenië door eenieder tegen betaling van ambtenaren kunnen gekocht worden. Verzoeker dient immers minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is.

(...)

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

(...)

De Raad besluit, gelet op het voorgaande, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, niet worden toegekend.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.”

Uit de brief van 21 april 2011 van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gericht aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de betrokkenen worden geacht afstand te hebben gedaan van hun derde asielaanvraag daar zij niet binnen de vijftien dagen gevolg gaven aan de oproeping om zich aan te bieden op 28 maart 2011.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat aan de verzoekende partijen op 2 augustus 2011 beslissingen werden uitgereikt tot weigering tot in overwegingname van de vierde asielaanvragen. Uit deze beslissingen, die definitief geworden zijn daar zij niet werden aangevochten met een beroep bij de Raad, blijkt dat zij in het kader van hun vierde asielaanvragen geen nieuwe elementen hebben aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen in het kader van huidige procedures geen andere elementen aanbrengen dan in de reeds gevoerde procedures, die hebben geleid tot definitieve beslissingen. Met de loutere beweringen in de verzoekschriften met betrekking tot de algemene toestand in Tsjetsjenië, waarbij evenmin wordt aangetoond dat zij nieuwe elementen die niet aan bod kwamen tijdens de behandeling van de vorige asielaanvragen aanvoerden, zoals hoger beschreven, maken de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat artikel 5 EVRM betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien de verzoekende partijen niet het voorwerp uitmaken van enige vrijheidsberovende maatregel en zij evenmin aannemelijk maken dat bij een terugkeer naar het land van herkomst vrijheidsberovende maatregelen jegens hen zullen genomen worden, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM feitelijke en juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Tenslotte kan artikel 13 EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3 en 5 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze bepalingen aantonen.

Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij een belang hebben bij de beroepen ingediend tegen de tweede en derde bestreden beslissing om reden dat niet aangetoond wordt dat de vernietiging van deze beslissingen hen een voordeel kan opleveren.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

In het verzoekschrift dat leidt tot het beroep gekend onder rolnummer 126 162 wordt voorgehouden dat de motiveringsplicht wordt geschonden. De verzoekende partijen houden voor dat de tweede verzoekende partij lijdt aan *“een zwaar post traumatische stress disorder en post traumatische depressie die veel weerstand biedt”*. Zij houden voor dat:

“Mevrouw A.Z. (...) lijdt immers aan een zwaar Post traumatische stress disorder en post traumatische depressie die veel weerstand biedt;

Op het standaard medische getuigschrift van 30/03/2011 uitgeschreven door DR A. (...) is het mogelijk te lezen dat de aandoening waaraan Mevrouw A. (...) lijdt, zeer ernstige is aangezien dat op deze standaard medische getuigschrift er wordt ingeschreven in het Frans dat “Etat dépressif majeure”
(...)

Bovendien heeft post traumatisch stresssyndroom ingrijpende gevolgen. De emotionele en lichamelijke reactie zijn hevig;

Mevrouw A. (...) heeft nodig van een behandeling van een onbepaalde duur.

Een ernstig risico van ZELFMOORDPOGING inhoudt een reëel risico voor de leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling van de verzoekende partij.
(...)

In zijn motivatie, beperkt de tegenpartij zich ertoe om te zeggen dat er een vorige aanvraag was die dezelfde ziekte betrof;

(...)

Dat bovendien, door zijn motivatie, zij eenvoudigweg de verschillende aanvullingen verwerpt die door de verzoekende partij werden voorgelegd en die goed uitwijzen dat van dezelfde ziekte het gaat er niet om of in alle gevallen dan de ziekte langzaam is verslechterd;

Dat het belangrijk is om zich te plaatsen op het moment dat de tegenpartij zijn beslissing heeft genomen;”

Derhalve is het essentieel te beschikken over de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, daterend van 18 december 2009, en het advies van de arts van de verwerende partij om te kunnen nagaan of er ter gelegenheid van deze eerste aanvraag ook sprake was van de aandoeningen op grond waarvan de verzoekende partijen bij hun aanvraag die geleid heeft tot de huidige bestreden beslissing, namelijk een posttraumatisch stresssyndroom en een depressie. Deze stukken ontbreken echter in het administratief dossier. Hoewel in het standaard medisch getuigschrift van 30 maart 2011 toegevoegd aan de tweede aanvraag vermeld wordt onder *“historique médical”* *“depuis +- 6 mois: humeur dépressive, insomnie, manque d'appétit, fatigue, pleurs, troubles de mémoire, angoisses, irritabilité, (...), (...), cauchemars”*, kan hieruit niet worden begrepen of de tweede verzoekende partij in het kader van de eerste aanvraag dan al leed aan dezelfde aandoeningen, namelijk een posttraumatisch stresssyndroom en een depressie, of dat haar gezondheidstoestand is verslechterd, te meer niet gekend is of de tweede verzoekende partij te rade ging bij dezelfde of een andere arts die haar voorgeschiedenis niet kent teneinde een standaard medisch getuigschrift op te stellen. Dergelijke gegevens blijken ook niet uit de actualisaties van de van de tweede aanvraag die zich in het administratief dossier bevinden.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de tweede aanvraag, die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid, enkel afwijst omdat het standaard medisch getuigschrift van 30 maart 2011 slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. De Raad stelt vast dat uit de beslissing van 14 januari 2011 waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, die zich wel in het administratief dossier bevindt, de aandoeningen niet worden omschreven. Deze beslissing verwijst naar het advies van de arts van de verwerende partij dat zich evenmin in het administratief dossier bevindt, zodat hierin niet kan worden nagegaan over welke aandoeningen het gaat. De tijdsbepaling – *“depuis”* – in het standaard medisch getuigschrift van 30 maart 2011 zou mogelijk een aanwijzing kunnen zijn voor een verslechtering. Derhalve is het essentieel dat de Raad beschikt over de eerste aanvraag of het advies van de arts van de verwerende partij naar aanleiding van de eerste aanvraag om dit te kunnen onderzoeken. Deze gegevens werden hem echter niet ter beschikking gesteld, zodat noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze

de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Bijgevolg dient de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessoria van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessoria van de nietigverklaring, worden derhalve samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op

basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing gericht tegen de bij artikel 2 vernietigde beslissing zijn zonder voorwerp.

Artikel 4

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13)

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN